
Nemám co ztratit

Bůh se mnou právě vyjebal, pomyslel si Cameron Cody.

Ležel na polohovacím nemocničním lůžku se sluchátky, v nichž hrála pomalá a tichá hudba, tragická melodie devatenáctiletého kluka, který měl letos začít jako pravé křídlo ve fotbalovém mančaftu Západní washingtonské univerzity. Všichni mu říkali „Křídlo“.

Pootočil se a zadíval se na monitor srdeční činnosti. Pravidelně pípал. *Pořád žiju, pomyslel si. Zatím.*

V posteli si připadal nemístně, jako by tu byl jen nedopatřením. Za pár týdnů měl vyrazit vstříc večírkům na Garden Street, o měsíc později si pořídit smoking na ples absolventů a na konci čtvrtletí se dostat na seznam nejlepších studentů. A především se měl přestěhovat do podnájmu s Kristi Banksovou a dalšími pěti a užívat si nekonečné mejdany. *Krucinál, s Kristi Banksovou!* Nakonec si přece jenom našel holku. Měl dostudovat, najít si práci a své místo ve světě.

Ne umírat.

Kovový štítek na plastovém zábradlí nemocničního lůžka hlásal PNEUMATICKÉ LŮŽKO DURACARE. Dal své posteli jméno Numo. Dala se nastavit do stočtyřadvaceti různých poloh – víc než v kámasútře – a Cam všechny prostřednictvím dálkového ovládání vyzkoušel během první hodiny. Numo mu připadala až zvráceně pohodlná.

Nedivím se, že sem lidi chodí umírat, pomyslel si. Všechno vám tu usnadní. Na těch pár měsíců dostanete parádní postel, všechno, co sníte, hry s bezdrátovým ovládáním, léky, které potlačí bolest, a bingo! Další, prosím.

To chodba oddělení 3C, z níž vedly dveře i do jeho pokoje, působila sterilně. Kvůli bílým stěnám se zdála děsivě široká, zvuky se tam rozléhaly

jako v kaňonu. Každé ráno byla navíc cítit chlórem. Kdykoli Cam opustil svůj pokoj, připadal si, jako by vcházel do bílé institucionální verze posmrtného života. Oddělení 3C bylo nemocniční „křídlo smrti“, jak mu přezdíval personál, když si myslel, že pacienti neslyší.

Zvenčí do pokoje doléhal pláč jeho rodičů. I oni si mysleli, že je nemůže slyšet. Jenže slyšel. Bylo to trapné. Stejně jako jeho nemocniční košile se zavazováním na zádech. S kytíčkami.

Zasténal. Prosím, řekněte mi někdo, že nemusím umřít v tomhle!

Smutné bylo, že když se nad tím zamyslel, už byl v podstatě mrtvý. Snažit se o dobré známky? Připravovat se? A na co? Zlepšovat se v práci s míčem? Stejně už si žádný zápas nezahraje. A dívky? Když byl mladší, byl pro ně vždycky jen hodný kamarád, pomáhal průbojnějším klukům navazovat známosti. A když teď konečně přibral deset kilo a přišel na to, jak si upravovat blond vlasy, aby nevypadal jako idiot se sestřihem a là kastrol – tajemství spočívalo v gelu ve spreji –, nějaká pitomá nemoc, o níž nikdy neslyšel, ho má zabít.

Ale pořád je tu Kristi, pomyslel si. Snad jediné plus celé té věci s umíráním. Když jí to řekl, litovala ho. Ležela s ním na pohovce a objímala ho až do konce pozdně večerního pořadu v televizi. Teď se možná začnou líbat. Často.

V tu chvíli se ozvalo zdvořilé, téměř omluvné zaklepání. *Kristi*. Právě včas. Zakryl příšernou květovanou noční košili příkrývkou.

„Jo,“ zavolal. Příliš nahlas, pomyslel si, příliš nepříjemně. „Pojďte dál, prosím,“ opravil se.

Dveře se otevřely a dovnitř nahlédla světlavá hlava Kristi Banksové. „Nejdu nevhod?“ zeptala se.

Pokud jsi nechtěla přijít, až bude po mně, tak ne, pomyslel si.

Kristi vklouzla dovnitř, ale zůstala u dveří. Na sobě měla úzké westernové tričko, džíny a boty na podpatku. Nadýchané zlaté vlasy jí splývaly na ramena a kolem jejích křívek jako šťastná řeka vinoucí se mezi kopci. Cam na ni dokázal jen zírat. Zaslechl zrychlené pípání a spěšně hodil deku přes velmi výmluvný monitor srdeční činnosti.

„Jasně že ne,“ řekl. „Dík, žes přišla.“

„Becky si myslela, že bych měla,“ vysvětlovala. „Teda já samozřejmě chtěla, ale pořád jsem nevěděla, jestli se to hodí.“

„Hodí se to skvěle.“

Zaváhala, úzkostně přelétla pohledem zdravotnické přístroje. Hadičky a dráty Cama ovíjely jako řetěz vánočních žároveček.

„Já vím, vypadám jako loutka,“ vzdychl, „ale nakažlivý to není.“

Kristi se zmohla na chabý úsměv. „Jasně že ne.“ Došla k posteli, ale *nepolíbila* ho. Stála tak blízko, že cítil vůni jejího jablečného šamponu, kterým si myla ty své nádherné vlasy.

„Jak ti je?“ zeptala se.

„Kupodivu celkem fajn. Dokonce i obvodákovi, ke kterému chodím, se zdálo, že jsem v pohodě. Jenomže pak mi specialista udělal cétečko a našel mi v hlavě nádor. Ale nejradši bych se teď jel vykoupat do parku Whatcom Falls. Umíš řídit?“

„Není ti na to zle?“

„No, celkem jistě umřu, jestli se ptáš na tohle, ale ještě chvíli potrvá, než se začnou příznaky zhoršovat. Teď jsem tu jenom na testech. Zítřka už bych mohl být zase doma.“

Opatrně přikývla. „A budeš tam celý semestr?“

Ta otázka se zdála divná. Camovi však brzy došlo, o co jí jde. Kristi čekala, klepala dlouhými umělými nehty do kovového zábradlí Numa. Cam cítil, jak se v něm probouzí ten hubený hodný kluk. Bránil se tomu, ale marně.

„Jestli si potřebuješ najít nového spolubydliče, pochopím to,“ řekl nakonec.

Zatvářila se poněkud překvapeně, ale nepopřela to. „Fakt? Protože Ben Richards shání bydlení.“

Cam si všiml, jak se jí při vyslovení Benova jména rozzářily oči. Zabolelo to. „Jo, je to v pohodě, fakt.“

„Jsi zlatej.“ Málem ho objala, ale dělily je od sebe hadičky. Místo toho Cama pohládila po rameni. Následovalo ještě několik neohrabaných otázek z její strany a několik neohrabaných vtipů z Camovy, ale pořád žádné líbání.

„Tak já už půjdu, abys mohl odpočívat,“ oznámila nakonec Kristi. Tentokrát ho pohládila po lokti, další naprosto nezajímavé části těla. Zamířila ke dveřím a přitom se mimoděk dotkla růžového mobilního telefonu v kapse džínů.

„Od rána ležím v posteli, nejsem unavenej.“

„Ale možná potřebuješ klid na přemýšlení.“

Napadlo ho, že to spíš Kristi potřebuje čas, aby mohla vymyslet, komu má zavolat, kdo by před plesem abiturientů neumíral v nemocniční posteli. Možná Benu Richardsovi.

„Jsem ráda, že jsem za tebou zašla,“ řekla.

Nasadil úsměv. „Já taky.“

Vzápětí už byla na chodbě a Cam slyšel, jak jí během úprku z oddělení 3C cvakají nehty na klávesnici telefonu.

Dveře se sotva zavřely, když se v nich objevila Camova sestra. Trish byla o pět let starší, moc na to, aby byli kamarádi, málo na to, aby vůči němu měla pečovatelský vztah. Většinu času jí připadal otravný. Nešla na vysokou – nebyla studijní typ. Žila u dálnice na kraji města v jednom z těch dvou set bytů, které vypadaly jeden jako druhý, a prodávala oblečení v obchodě Ready-to-Wear v nákupním centru.

Zastavila se u jeho postele přibližně ve stejném místě jako Kristi.

„Promiň, jestli jsem na tebe byla někdy hnusná,“ vymáčkla ze sebe.

Nijak to neupřesnila – zdálo se, že je omluva ušitá tak, aby z jedné vody načisto překlenula všechny ošklivé věci, které mu kdy provedla nebo řekla. Přes veškerou stručnost bylo Camovi jasné, že si tu větu připravila dopředu. Šlo o přesně vyměřenou směs nezávazné lítosti a vzdoru, který jasně říkal, že za všechno stejně mohou rodiče. Rychle to z ní vylétlo a pak už jen čekala, až to on přijme.

„Dobře, díky,“ řekl, i když mu připadalo nefér nechat ji vyklouznout tak snadno po všech těch letech, kdy ho nesnášela. Věděl ale, že by si jinak okamžitě stěžovala rodičům, a nehodlal trávit hodinu svého krátkého se života rozebíráním problému s rodiči v roli rozhodčích.

Aspoň vynechala všechny ty dojemný kecy, pomyslel si.

Když ze sebe Trish dostala, co bylo třeba, zůstala stát a hlasitě žvýkala. Vyfoukla malou bublinu. Praskla a jí na rtu zůstal růžový kousek, který se pohyboval, když mluvila.

„Od té doby, co jsme to zjistili, je všechno nanic,“ prohlásila.

„Hmm,“ souhlasil Cam.

„Máma s tátou jsou bez sebe. Rozbrečí se pokaždý, když s nima potřebuju mluvit o něčem důležitém.“

„To je fakt smůla.“

„Nic si z toho nedělej, nemůžeš za to, že jsi nemocnej.“

„Jo, neměl jsem to v plánu.“

„Je s tebou sranda. Budeš mi chybět.“

„Bude to až tak někdy za rok.“

„Jo, chtěla jsem říct, že pak mi budeš chybět.“

Žádné objetí nebo pohlazení. Cam se neurazil. Fyzický kontakt zrušili v době, kdy Trish začala být v pubertě a zavedla pravidlo „nedotýkat se“, dokonce i když si třeba jen podávali máslo u snídaně. Ten hubený hodný kluk se i nadále hlásil o slovo a přemlouval ho, aby z toho nedělal vědu. Trish zřejmě čekala, až řekne, že i ona bude chybět jemu, ale silně pochyboval o tom, že by mu po smrti někdo mohl chybět, a nesnášel lhaní.

„Dík, že ses zastavila,“ řekl tedy.

„Nemáš za co.“ Usmála se tak vlídně, jak dokázala. „Stejně cestou do práce jezdím kolem.“

Návštěvy přicházely dál.

Stavili se kluci z fotbalového týmu s jeho dresem. Číslo devatenáct. Jeho věk. Dres byl úpravně složený v zaskleném rámu, kde zůstane navěky, pokud by sklo nechtěl rozbít a vloupat se dovnitř v nějaké fotbalové nouzi. Na sametovém rámu, v němž bylo sklo zasazené, stála stříbrným písmem jeho přezdívka „Křídlo“. Tvářil se, jako že se mu to líbí.

Po nich přijela matčina teta s manželem. Oba už byli staří a znali ho „od narození“, nebo to aspoň tvrdili. Vykládali mu o svých známých, kteří umírají na různé nemoci, a dotýkali se jeho obličejů suchými vrásčitými rukama jako dvě smrtky. Cama už unavovalo vysvětlovat, že je mu zatím dobře, a oni se zdáli zklamaní, že jeho stav není bolestivější nebo zajímavější, tak si nakonec začal vymýšlet. Namluvil jim, že někdy má pocit, jako by mu ve vlasech lezli pavouci, a se strhaným výrazem jim svěřil, že má v poslední době zelenou stolici. Přestal s tím, teprve když to prateta pověděla zdravotní sestře a ta se přihnala do pokoje, aby zjistila, co mu je.

Nakonec přišel Mason. Byl starý jako on, ale žil na koleji, kde muselo být čtyřicet hodin denně ticho, a místo fotbalu hrál Hero-Quest online. A pravděpodobnost, že půjde na ples na počest abiturientů, byla téměř nulová. Mason bydlel o tři domy dál už v době, kdy spolu chodili na základku, a každou sobotu pro něj přišel, jestli s ním nechce jít ven. Navíc spolu v jedenácti chodili do skauta. Mason si dokonce v páté třídě nechal utéct školní výlet do akvaparku a místo něj šel hrát Risk a Stratego s Camem, který měl zánět dutin. Od té doby, co začali chodit na vysokou, se tolik nevidali, přesto se Mason občas v sobotu zastavil.

„Hezká noční košile,“ poznamenal.

Cam se poprvé za celý den zasmál. „Líbí se ti? Kdybys ji moc chtěl, možná by se tu ještě nějaká našla.“

Mason se rozesmál. Vysekl pozdrav čtenáře myšlenek, přidržel si dva prsty na spáncích a zahučel přitom. Pak utichl, zadíval se na monitor a na chorobopis zavěšený na posteli. „Nová diagnóza?“

„Tenhle doktor je specialista, dělá jenom tohle.“

„Jakou máš strategii?“

„Jak to myslíš?“ nechápal Cam. „Jak vidíš, podstupuju léčbu.“

„Slyšel jsem, že tě nezachrání.“

„To je fakt, je to dost nepravděpodobné.“

„Ne každý se rozhodne doufat v něco nepravděpodobného.“

„A co navrhuješ ty?“

„Využít soucitu?“

„Zkusil jsem, ale nevyšlo to.“

„Kristi?“

„Jo.“

„Obdivuju, žes to zkusil.“ Mason se klepl do úzké brady. „Víš, Came, tys šel vždycky do všeho. Vzpomínám si, jak jsi ještě na střední přihlásil tu naši příšernou kapelu do programu u příležitosti ukončení školního roku, jenom abys nás donutil víc cvičit.“

„Jo, měl jsi vztek.“

„Ale hodně jsme se díky tomu zlepšili. Bylo to asi to nejlepší, co mě kdo donutil udělat proti mé vůli.“

Cam se na něj pátravě zadíval, ale nezdálo se, že by šlo o ironii.

„Zdá se to hrozně divný, že někdo tak akční jako ty leží v posteli a nic nedělá,“ pokračoval Mason.

„Jo. Je to divný.“

„Tak... prostě něco dělej.“

V tu chvíli vešel doktor Singh. Specialista. Onkolog.

„Doufám, že mému oblíbenému pacientovi neradíte, aby nedal na mé rady,“ zazubil se lékař.

Mason znovu předvedl známý pozdrav. „Vrátím se, jakmile vymyslím, jak se zbavit toho zlého doktora, co tě odsoudil k smrti.“ Mrkl na doktora Singha a odkráčel.

Lékař se zastavil vedle lůžka. Pocházel z Indie a na začátku Camovi neřekl, že umírá. O výsledcích první série testů s ním přišel promluvit neo-

třesitelně veselý, s úsměvem na tváři. *S úsměvem!* Údajně to byl vyhlášený odborník. Přiletěl jen kvůli Camovi, znal jeho onemocnění jako své boty a místní lékaři mu nechávali volné pole působnosti.

„Jste pozoruhodný druh,“ konstatoval. Cestoval kvůli podobným případům po celých Spojených státech. Sebejistý. Navíc přátelský. Ale „pozoruhodný“ v Camově případě neznamenal nic dobrého a ani všechny úsměvy světa jej nemohly obrnit před konečným verdiktem. Smrt. Nejpozději do roka. Pravděpodobnost přesahovala devadesát procent a přesná cifra se v Camově mysli v podstatě rovnala stovec.

„Rád bych udělal ještě pár vyšetření,“ oznámil doktor Singh. „Doufáme, že...“

Cam se tvářil, jako že poslouchá, ale v duchu už si celkem uměl představit vražedný nádor v jeho hlavě, přesně na místě, kde (jak popisovaly odborné publikace) stín ve tvaru fazole znamená, že jste nahaní. Camovi připadal spíš jako hruška, přesto si byl poměrně jistý, že ať už jde o jakoukoli plodinu, její obrys v primární projekční oblasti mozkové kůry nevěstí nic dobrého. Na zbytku nezáleželo – na názvu choroby, na tom, jak postupuje nebo proč se rozhodla zpackat život zrovna jemu. Nechápal, nezajímal se, neposlouchal. Věděl jen to, že svět už nejspíš poznat nestačí.